

Confidències d'una noia de classe mitjana

Camacho tanca campanya a Blanes en un dels actes “més emotius” de la seva carrera, que n'explota el vessant humà
Desvela que la va temptar CiU, i Arenas admet ara que la llengua no és un problema a Catalunya

Camacho va rebre el suport de la seva família Foto: ROBIN TOWNSEND / EFE.

Diu la dita que ningú és profeta a casa seva. I en el cas d'Àlicia Sánchez-Camacho no serà perquè no ho hagi intentat, perquè s'hi ha entestat tancant cada campanya des que presideix el PP català al seu estimat Blanes. Una vila que ahir, això sí, es va mostrar “més hospitalària que mai”, omplint el teatre amb unes 500 persones i deixant-ne unes 200 més al carrer.

La candidata va fer parada i fonda a casa en “un dels actes més emotius” des que es dedica a la política, segons va confessar després. I és que els estrategues del partit li havien preparat un vídeo sorpresa, rodat al poble, en què la seva mare i els seus germans en lloaven les virtuts humanes. Una pensada que va acabar amb l'Àlicia pujant a l'escenari plorant a llàgrima viva i començant el discurs amb la veu tallada. I és clar, en un ambient tan familiar no van tardar a aflorar les confidències d'una “noia de poble, humil i de classe mitjana”, segons es va definir, que va començar en la política quan, al cap de mitja hora de conèixer-la, la va fitxar el llavors ministre de Treball Javier Arenas, que també l'apadrinava ahir. Va ser així com va recordar la malaltia del seu pare, i es van intercanviar declaracions d'amor polític amb Enric Millo, ara la seva mà dreta, a qui va conèixer quan ella era delegada

de Treball per l'Estat a Girona, i ell ho era per la Generalitat. Tot plegat, en la mateixa època en què va ser temptada per CiU, segons va desvelar Camacho, que els va dir que no, “perquè també sóc espanyola”, va dir.

En un ambient que volia explotar el vessant més humà de la candidata, era inevitable que s'apel·lés a la identitat per reivindicar els que se senten espanyols, a qui “ningú pot donar lliçons de sentiments”. “La majoria som nosaltres, no els separatistes. Però si no anem a votar diumenge la nostra majoria social no servirà per res”, alertava.

Aquest cop van ser poques les referències al català, i fins i tot en to positiu, per part de qui l'havia usat fa anys per confrontar en la campanya andalusa. “No he vist problemes en la llengua; una altra cosa són els dirigents que per dissimular la seva incapacitat s'inventen problemes”, admetia Arenas, mentre ens sorgia el dubte de si era un atac a CiU o un mea culpa.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 24-11-2012 Pàgina 36

-El Punt Avui. Edició Nacional 24-11-2012 Pàgina 10

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/3-politica/17-politica/596257-confidencies-duna-noia-de-classe-mitjana.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss